

หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน

พระพุทธรศาสนา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ผู้เรียบเรียง

พระครูใบฎีกาณัฐกิต มหิสุสโร (อนุรักษตระกูล) พร.บ. (เกียรตินิยมอันดับ ๑) พร.ม. (ศาสนาเปรียบเทียบ),
พร.ด. (พระพุทธศาสนา)
ดร.รุ่งทิวา สันติผลธรรม ค.บ. (สังคมศึกษา), ค.ม. (การบริหารการศึกษา),
พร.ด. (พระพุทธศาสนา)

ผู้ตรวจ

รศ. ดร.วุฒินันท์ กันทะเตียน ป.ธ.๙, พร.บ. (ภาษาอังกฤษ), อ.ม. (ศาสนาเปรียบเทียบ),
พร.ด. (พระพุทธศาสนา)
ดร.มนตรี วีรธรรมพิพัฒน์ ป.ธ.๗, พร.บ. (ปรัชญา), อ.ม. (จริยศาสตร์ศึกษา), พร.ด. (ปรัชญา)
นายสุเวส อันตรวีรวงศ์ ป.ธ.๔, พร.บ. (พระพุทธศาสนา),
M.A. (วรรณคดีพระพุทธศาสนา), M.A. (ภาษาศาสตร์)

บรรณาธิการ

นางสาวสุชาดา วราห์พันธ์ กศ.บ. (สังคมศึกษา), ค.ม. (พื้นฐานการศึกษา)

จัดพิมพ์โดย บริษัท สำนักพิมพ์เอมพันธ์ จำกัด

ฝ่ายการตลาด, ฝ่ายผลิตและจัดส่ง, ฝ่ายการเงินและบัญชี :
๖๕/๑๐๕ หมู่ ๑ ซ.พระแม่กาวันย์ ต.บ้านใหม่ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๒๐
โทร. ๐ ๒๕๘๔ ๕๘๘๕, ๐ ๒๕๘๔ ๕๕๕๓, ๐ ๒๕๖๑ ๔๕๘๐-๒
โทรสาร ๐ ๒๕๖๑ ๕๕๕๓, ๐ ๒๕๘๒ ๒๓๑๓

ฝ่ายวิชาการ :
๘๗/๑๒๒ ถ.เทศบาลสงเคราะห์ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐
โทร. ๐ ๒๕๕๔ ๔๘๑๘-๒๐, ๐ ๒๕๕๓ ๘๑๖๘-๕ โทรสาร ๐ ๒๕๘๐ ๒๕๒๓

ปีที่พิมพ์ ๒๕๖๘
พิมพ์ครั้งที่ ๑
จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
ISBN 978-616-07-2866-4
ราคา ๘๒ บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ
ลิขสิทธิ์เป็นของบริษัท สำนักพิมพ์เอมพันธ์ จำกัด

● **ตัวชี้วัด**

สิ่งที่กำหนดให้รู้ว่าผู้เรียนควรรู้อะไรและคุณลักษณะที่พึงเกิดขึ้นตามเป้าหมายของหลักสูตร โดยแบ่งเป็น**ตัวชี้วัดระหว่างทาง** และ**ตัวชี้วัดปลายทาง**

ขอข่ายเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนจะได้เรียน
ในหน่วยการเรียนรู้ นั้น ๆ

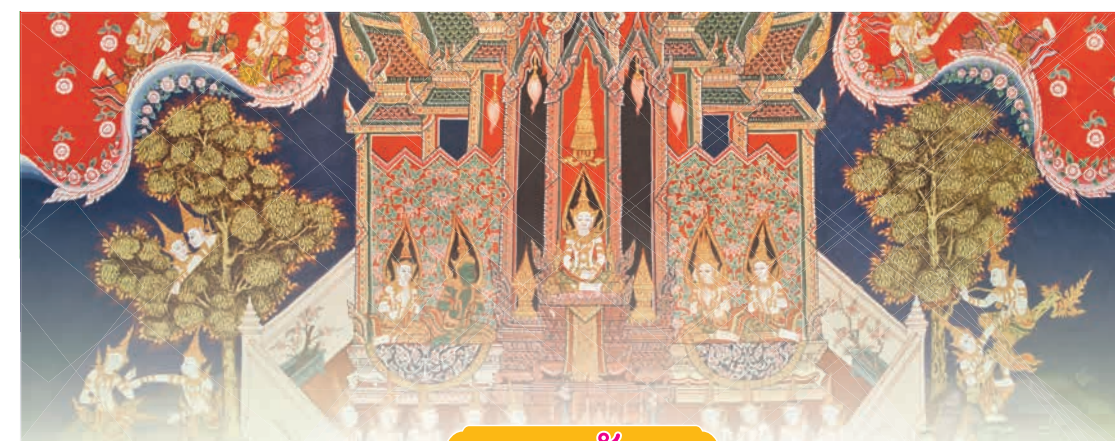
การสรุปสาระสำคัญทำหน่วย
เพื่อให้เข้าใจได้ง่าย

เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการ
ฝึกให้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง และใช้
คำถามพัฒนากระบวนการคิดทบทวนความรู้
ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาในหน่วยการ
เรียนรู้

คำถามกระตุ้นให้เกิดความ
อยากรู้อยากเห็นโดยใช้ภาพ
และคำถามปลายเปิดเพื่อให้คิด
วิเคราะห์และหาคำตอบด้วยตนเอง

สามารถใช้ QR Code เพื่อรับชม
คลิปวิดีโอ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อร่วมกัน
วิเคราะห์และหาแนวทางการแก้ปัญหา

หน่วยการเรียนรู้ที่

- ๑ ความหมาย ความสำคัญ ลักษณะ
- ๒ ศาสนาสำคัญในโลก
- ๓ ศาสนาฮินดู
- ๔ ศาสนาคริสต์
- ๕ หลักธรรมเพื่อการอยู่ร่วมกัน
- ๖ สรุปสาระสำคัญ
- ๗ กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)
- ๘ คำถามพัฒนากระบวนการคิด

๒ ลักษณะสำคัญของพระ

๑	หลักการของพระพุทธศาสนากับประชาธิปไตย	๒๕
๒	หลักการของพระพุทธศาสนากับหลักวิทยาศาสตร์	๒๘
๓	การคิดตามนัยแห่งพระพุทธศาสนา และการคิดแบบวิทยาศาสตร์	๓๓
๔	สรุปสาระสำคัญ	๓๖
๕	กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)	๓๗
๖	คำถามพัฒนาการะบวนการคิด	๓๗

หน่วยการเรียนรู้ที่

๓

พุทธประวัติ ชาดก พุทธสาวก พุทธสาวิกา และชาวพุทธตัวอย่าง

๓๘

๑ พุทธประวัติ	๓๙
๒ ชาดก	๔๙
๓ พุทธสาวก พุทธสาวิกา	๕๔
๔ ชาวพุทธตัวอย่าง	๖๒
✿ สรุปสาระสำคัญ	๖๘
✿ กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)	๖๙
✿ คำถามพัฒนากระบวนการคิด	๖๙

หน่วยการเรียนรู้ที่

๔

พระไตรปิฎก และหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

๗๐

๑ พระไตรปิฎก	๗๑
๒ การสังคายนา	๗๔
๓ พระรัตนตรัย	๘๒
๔ หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา : อริยสัจ ๔	๘๔
๕ ทugend : ธรรมที่ควรรู้เท่าทัน	๘๕
๖ สมุทัย : ธรรมที่ควรละ	๘๗
๗ นิโรธ : ธรรมที่ควรบรรลุ	๙๑
๘ มรรค : ธรรมที่ควรเจริญ	๙๓
๙ พุทธศาสนสุภาษิต	๑๐๖
๑๐ เศรษฐกิจพอเพียงกับแนวทางดำรงชีวิตตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา	๑๐๙
✿ สรุปสาระสำคัญ	๑๑๔
✿ กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)	๑๑๗
✿ คำถามพัฒนากระบวนการคิด	๑๑๗

หน่วยการเรียนรู้ที่

๕

หน้าที่ชาวพุทธ มารยาทชาวพุทธ การบริหารจัดการและเจริญปัญญา

๑๑๘

๑ หน้าที่ชาวพุทธ	๑๑๙
๒ มารยาทชาวพุทธ	๑๒๓
๓ การบริหารจัดการ	๑๒๔
๔ การสวดมนต์และแผ่เมตตา	๑๒๕
๕ การบริหารจัดการตามหลักสติปัญญา ๔	๑๓๔
๖ การเจริญปัญญาแบบโยนิโสมนสิการ	๑๔๐
✿ สรุปสาระสำคัญ	๑๔๕
✿ กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)	๑๔๗
✿ คำถามพัฒนากระบวนการคิด	๑๔๗

หน่วยการเรียนรู้ที่

๖

ศาสนพิธี

๑๔๘

๑ ศาสนพิธี	๑๔๙
๒ พิธีกรรมทางพระพุทธศาสนา	๑๕๐
✿ สรุปสาระสำคัญ	๑๕๕
✿ กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)	๑๕๖
✿ คำถามพัฒนากระบวนการคิด	๑๕๖

หน่วยการเรียนรู้ที่

๓

สัมมนาพระพุทธศาสนา

๑๕๗

- ๑ ความสำคัญและองค์ประกอบของการสัมมนา ๑๕๘
- ๒ ประโยชน์ของการสัมมนา ๑๖๐
- ๓ หัวข้อการสัมมนาพระพุทธศาสนา ๑๖๓
- ๔ การปกป้อง คุ่มครอง และธำรงรักษาพระพุทธศาสนา
ของพุทธบริษัทในสังคมไทย ๑๖๕
- ๕ สรุปสาระสำคัญ ๑๗๑
- ๖ กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ๑๗๒
- ๗ คำถามพัฒนากระบวนการคิด ๑๗๒

บรรณานุกรม ๑๗๓

หน่วยการเรียนรู้ที่
๑

ศาสนาสำคัญของโลก

มาตรฐาน ส ๑.๑ รู้และเข้าใจประวัติ ความสำคัญ ศาสดา หลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ และศาสนาอื่น มีศรัทธาที่ถูกต้อง ยึดมั่น และปฏิบัติตามหลักธรรม เพื่ออยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

ตัวชี้วัด : สิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้

ส ๑.๑ (ม.๔-๖/๑๗) อธิบายประวัติศาสตร์ของศาสนาอื่น ๆ โดยสังเขป

ส ๑.๑ (ม.๔-๖/๒๑) วิเคราะห์หลักธรรมสำคัญในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของศาสนาอื่น ๆ และชักชวน ส่งเสริม สนับสนุน ให้บุคคลอื่นเห็นความสำคัญของการทำความดีต่อกัน

แนวคิด

ศาสนาทุกศาสนามีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ ต้องการให้มนุษย์เป็นคนดีและให้มนุษย์ชาติในสังคมโลกอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข คุณธรรมและหลักธรรมของทุกศาสนาได้กำหนดพฤติกรรมให้ปฏิบัติ ศาสนาเป็นเครื่องมือสานสัมพันธ์ให้เกิดความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน การนับถือศาสนาแม้จะแตกต่างกัน แต่คำสอนย่อมทำให้เกิดแรงศรัทธาและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ผู้นับถือจะนำหลักคำสอนไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างมีความสุข

สาระการเรียนรู้

๑	ความหมาย ความสำคัญ ลักษณะ และประเภทของศาสนา
๒	ศาสนาสำคัญในโลก
๓	ศาสนายิว
๔	ศาสนาคริสต์
๕	หลักธรรมเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

ความหมาย ความสำคัญ ลักษณะ และประเภทของศาสนา

ศาสนามีความสำคัญ ต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ อย่างไร

ความหมายของศาสนา

คำว่า “ศาสนา” แปลว่า “คำสั่งสอน” พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ความหมายว่า **ศาสนา** คือ ลัทธิความเชื่อถือของมนุษย์ อันมีหลักคือ แสดงกำเนิด และความสิ้นสุดของโลก อันเป็นไปในฝ่ายปรมาตมประการหนึ่ง แสดงหลักธรรมเกี่ยวกับบุญ บาป อันเป็นไปในฝ่ายศีลธรรมประการหนึ่ง พร้อมทั้งลัทธิพิธีที่กระทำตามความเห็นหรือตามคำสั่งสอนในความเชื่อถือนั้น

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (อ้วน ดิลกโส) ให้ทรงอธิบายว่า ศาสนา คือ “(๑) คำสั่ง คือ วินัย ที่เป็นกฎบทยุติสำหรับบังคับให้คนอยู่ในระเบียบอันดีงาม และให้เว้นข้อที่ห้าม ทำตามข้อที่อนุญาตอันเป็นทางนำความประพฤติให้สม่ำเสมอขึ้นก็ดี (๒) คำสอน คือ ธรรมที่เป็นหลักให้คนประพฤติ ได้ด้วยความรู้สึกตัวเองว่า นี่ควรละ นี่ควรประพฤติ และเป็นทางนำความประพฤติทั้งอริยาสัยให้ประณีตขึ้นก็ดี ทั้ง (สอง) นี้เรียกว่า **ศาสนา**”

ความสำคัญของศาสนา

ศาสนาทุกศาสนาในโลกต่างมุ่งให้เกิดประโยชน์สุขทั้งแก่ตนเองและแก่สังคมส่วนรวม โดยปราศจากการเบียดเบียนทำร้ายกันและกัน ทำให้ศาสนิกชนในศาสนานั้นๆ มีความประพฤติดีงาม มีความกล้าหาญที่จะทำความดี และโดยธรรมชาติของผู้นับถือศาสนาจะเห็นว่าศาสนากับวิถีชีวิตของแต่ละคนนั้นเป็นเรื่องเดียวกัน ไม่อาจแยกออกจากกันได้

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๖) มีพระราชดำรัสไว้ว่า “ศาสนา ย่อมเป็นหลักสำคัญสำหรับจะชี้ให้คนดำเนินให้ถูกทางว่าอย่างไรจะเป็นทางควรประพฤติ ศาสนาย่อมเป็นเครื่องทำให้คนมีความกล้าหาญ เพราะมีความเชื่อมั่นอยู่ในศาสนาแล้ว ก็ไม่มีความกลัวภัยอันตรายใดๆ ศาสนาเป็นเครื่องประดับอันมีสิริยิ่งกว่าเครื่องประดับใดๆ ทุกอย่าง เพราะว่าถ้าศาสนามีประจำอยู่กับชุมชนแล้ว นับว่าเป็นสิริแก่ชุมชนนั้นยิ่งกว่าเครื่องประดับภายนอก”

สมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้รับสั่งว่า “ศาสนาเป็นตัวหลักธรรม เครื่องมือสำหรับชุมชนให้ทรงศานติสุขสมความเป็นมนุษย์”

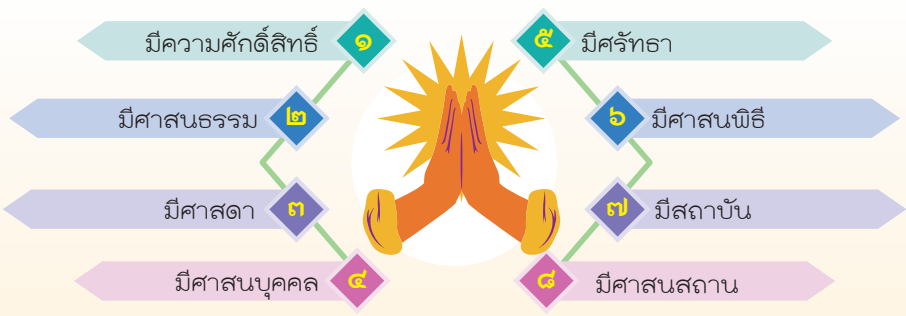

ลักษณะของศาสนา

ลัทธิศาสนาที่มีมาตั้งแต่โบราณกาลมีลักษณะความเชื่อและการนับถือแตกต่างกัน พุทธทาสภิกขุ ได้สรุปไว้ ๔ ประเภท ได้แก่

- ๑ ประเภทที่ถือธรรมชาติ
- ๒ ประเภทที่ถือเทวดาหรือพระเป็นเจ้า
- ๓ ประเภทที่ถือการประพฤติศีลและวัตร
- ๔ ประเภทที่นิยมการรู้หลักปรัชญาเป็นหลักการพ้นทุกข์เป็นเป้าหมาย

เนื่องจากศาสนาแต่ละศาสนามีพัฒนาการมาจากธรรมชาติของมนุษย์ในหลายด้าน แต่เมื่อรวมความแล้วกล่าวได้ว่า ศาสนานั้นเป็นระบบความเชื่อและการปฏิบัติ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญหลายประการตามความเชื่อถือ โดยศาสตราจารย์ ดร.จางค์ อดิวัฒนสิทธิ์ ได้รวบรวมไว้ ซึ่งสรุปเป็นหลักเพื่อให้จำได้ง่ายได้ดังนี้

องค์ประกอบสำคัญของศาสนาทั้ง ๘ ข้อนี้เป็นที่แสดงออกถึงระบบความเชื่อและกลายมาเป็นหลักการประพฤติปฏิบัติของแต่ละศาสนา

ประเภทของศาสนา

๑. **ประเภทเทวนิยม** เป็นศาสนาที่นับถือ ศรัทธาว่ามีพระเป็นเจ้าสูงสุดเป็นผู้สร้างสรรค์โลกและสรรพสิ่ง ศาสนาในกลุ่มเทวนิยมนี้ แบ่งออกเป็น

ก. **เอกเทวนิยม** ศาสนาซึ่งมีความเชื่อว่ามีพระเป็นเจ้าสูงสุดเพียงพระองค์เดียว พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างและทรงควบคุมสรรพสิ่งในจักรวาล ได้แก่ ศาสนายิวหรือยูดาห์ ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม ศาสนาซิกข์ ศาสนาโซโรอัสเตอร์

ข. **พหุเทวนิยม** ศาสนาซึ่งมีความเชื่อว่ามีเทพเจ้าอยู่หลายองค์และสิ่งสถิตอยู่ในสรรพสิ่ง ได้แก่ ศาสนาฮินดู ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู

๒. **ประเภทอเทวนิยม** ศาสนาซึ่งมีความเชื่อที่ไม่มีพระเป็นเจ้า เชื่อในกฎธรรมชาติ หรือกฎแห่งการกระทำของมนุษย์ ได้แก่ ศาสนาเซน พระพุทธศาสนา

ศาสนาสำคัญในโลก

เพราะเหตุใดผู้คน
ในโลกจึงนับถือศาสนา
แตกต่างกัน

ศาสนาสำคัญในโลกมีหลายศาสนา เช่น

๑. ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู	๒. ศาสนาเซน
๓. พระพุทธศาสนา	๔. ศาสนาซิกข์
๕. ศาสนาโซโรอัสเตอร์	๖. ศาสนายิว
๗. ศาสนาคริสต์	๘. ศาสนาอิสลาม
๙. ศาสนาขงจื้อ	๑๐. ศาสนาเต๋า

ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นักเรียนได้เรียนมาแล้ว ๓ ศาสนา คือ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ศาสนาเซน และศาสนาซิกข์ สำหรับในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นี้ นักเรียนจะได้เรียนเพิ่มอีก ๒ ศาสนา คือ **ศาสนายิว** และ**ศาสนาคริสต์** ตามลำดับ

ศาสนายิว

ศาสนายิวมีประวัติ
ความเป็นมาอย่างไร

ความเป็นมา ของศาสนายิว

ศาสนายิวหรือยูดาห์ เป็นศาสนาของชาตินิยหรือฮีบรู เกิดก่อนพุทธศักราชราว ๑,๗๐๐-๒,๐๐๐ ปี มีถิ่นกำเนิดในประเทศอิสราเอลหรือดินแดนแถบปาเลสไตน์ เป็นศาสนาประเภท “เอกเทวนิยม” คือนับถือพระเป็นเจ้าองค์เดียว หมายถึง นับถือ “พระยะโฮวาห์” เป็นพระเจ้าผู้สร้างสากลโลก มีประวัติอันยาวนานกว่า ๒,๐๐๐ ปี ก่อนคริสต์ศักราชจะอุบัติ กระทั่งถึงยุคที่ “โมเสส” ผู้ก่อตั้งศาสนายิว ผู้นำพาทาสชาวฮีบรู (ยิว) พ้นจากความเป็นทาสของอียิปต์

ประวัติศาสตร์

โมเสส แปลว่า “ผู้รอดตายจากน้ำ” คือ นามของศาสดาผู้ก่อตั้งศาสนายิว กำเนิดในสมัยที่ฟาโรห์มีอำนาจและสั่งฆ่าเด็กที่เกิดใหม่รวมถึงโมเสส แต่ไม่สามารถฆ่าโมเสสได้ ท่านรอดพ้นจากความตาย กระทั่งบิดามารดาได้พาหนีออกจากบ้านแล้วอธิษฐานขอให้ลูกรอดตาย จากนั้นนำไปวางไว้ในกระเจาใบใหญ่ลอยไปตามแม่น้ำไนล์ กระทั่งธิดาของฟาโรห์ทรงไปพบและเห็นว่าน่ารักน่าเอ็นดู จึงได้นำมาเลี้ยงไว้ และขนานนามว่า “โมเสส” แปลว่า ผู้รอดตายจากน้ำ ตามคติทั่วไปว่าเด็กที่รอดตายจากภัยหรือเหตุใดเหตุหนึ่งก็มักจะตั้งชื่อไปตามเหตุการณ์นั้น

วิธีที่จะให้เด็กน้อย “โมเสส” รอด คือ การนำไปฝากเลี้ยงโดยให้หญิงชาวฮีบรูเป็นผู้ดูแล ให้ได้รับการศึกษาในฐานะที่พิเศษ เมื่อโมเสสเติบโต เจ้าหญิงก็พรากโมเสสจากมารดาเลี้ยง แต่เลือกชาวฮีบรูอย่างโมเสสนั้นเข้ามา จนนกระทั่งรู้ความจริงว่าตนไม่ได้เป็นลูกอียิปต์ ซึ่งเป็นเจ้าทาส แต่เป็นลูกและเลือดเนื้อของชาวฮีบรู ตามประวัตินั้นกล่าวว่า มีหลายเวลาที่โมเสสได้ออกจากวัง

เพื่อไปสำรวจตรวจดูความเป็นอยู่ของประชาชน และได้เห็นชาวฮีบรูถูกชาวอียิปต์เยียนตีทรมานถึงตายก็มี โมเสสแสดงความโกรธเคือง จึงลงมือฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นถึงแก่ความตายเช่นกัน และหลบหนีไปยังเมืองมิดยันในอาหรับ อาศัยอยู่ที่เมืองแห่งนี้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งและได้ปลอมตัววชเป็นพระ เปลี่ยนชื่อใหม่ว่า โฮบบ เพื่อกลมเกลื่อนฐานะและชื่อเดิมของตนและได้แต่งงานกับลูกสาวของนักบวชในเมืองนั้น ต่อมาได้ลักลอบเข้าไปยังเมืองอียิปต์ เพื่อเข้าไปช่วยเหลือพี่น้องชาวฮีบรู

ครั้นกลับอียิปต์ ฟาโรห์กษัตริย์องค์ก่อนได้สิ้นพระชนม์ไป ฟาโรห์พระองค์ใหม่ (เมอร์เนตาห์) ได้ครองราชย์แทนและได้ให้อภัยแก่โมเสส ด้วยเสียตายในความรู้ความสามารถ จึงได้แต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าทาส มีฐานะเหมือนชาวฮีบรูทั่วไป โมเสสก็ยอมตามเพื่อต้องการอยู่ร่วมกับพี่น้องชาวฮีบรูทั้งหลาย ในขณะที่เดียวกันก็ได้พยายามรวบรวมกลุ่มก่อตั้งเป็นสมาคม เพื่อช่วยเหลือระหว่างชาวฮีบรูด้วยกัน

โมเสสได้พยายามทูลขอให้กษัตริย์อียิปต์ลบล้างระบบทาสให้กับพี่น้องชาวฮีบรูแต่ไม่เป็นผลสำเร็จ แม้จะทูลขอเพื่ออพยพพี่น้องออกจากอียิปต์ก็ไม่ได้รับอนุญาต ในระหว่างนั้นเกิดโรคระบาดขึ้น กษัตริย์เข้าใจว่าเป็นเพราะไม่ยอมปล่อยให้พวกทาสออกจากเมือง จึงอนุญาตให้โมเสสพาพวกทาสไปได้ วิธีการนำพาพี่น้องชาวฮีบรูออกจากอียิปต์ โมเสสได้ออกบัญญัติว่าทุกคนจะต้องนับถือพระเป็นเจ้าเป็นที่พึ่งพระองค์เดียว เพื่อให้เป็นศูนย์กลางความสามัคคีกลมเกลียว และได้ให้สัญญาว่าจะพาไปถึงดินแดน “แผ่นดินแห่งสัญญา”

ขณะที่พาชาวฮีบรูออกจากอียิปต์นั้น โมเสสอายุย่างเข้า ๘๐ ปีแล้ว มีเหตุการณ์อัศจรรย์อย่างหนึ่ง กล่าวคือ ขณะที่โมเสสพาพี่น้องมาถึงทะเลแดง ฝ่ายกษัตริย์อียิปต์ได้ส่งทหารติดตามและต้องการเข่นฆ่า แต่ทะเลแดงกลับเปิดทางให้โมเสสและพี่น้องชาวฮีบรูผ่านไปได้อย่างอัศจรรย์ เมื่อข้ามพ้นฝั่งทะเลแดงกลับปิดอยู่ในสภาพเดิม ทำให้ทหารฝ่ายฟาโรห์ที่ติดตามเสียชีวิตทั้งหมด

โมเสสพาพี่น้องชาวฮีบรูข้ามผ่านทะเลแดง

การเดินทางเป็นไปอย่างยากลำบาก จนกระทั่งถึงภูเขาซีนาย กลุ่มผู้ร่วมเดินทางพบกับความทุกข์ยากถึงที่สุด และเริ่มหมดศรัทธาเสื่อมความเชื่อมั่นที่มีต่อโมเสสด้วยมองไม่เห็นทางว่าจะรอดตายไปถึงแผ่นดินแห่งสัญญาได้ เริ่มแตกกลุ่มแยกพวกออกจากกัน โมเสสเห็นดังนั้นจึงผละออกจากกลุ่มเพื่อหาความสงบ ขึ้นไปบนยอดเขาซีนายเป็นเวลา ๔๐ วัน โมเสสได้เดินทางลงมาพร้อมกับแผ่นศิลา ๒ แผ่น แต่ละแผ่นจารึกพระบัญญัติของพระเจ้าแผ่นละ ๕ บัญญัติ รวมเป็นบัญญัติ ๑๐ ข้อ โมเสสได้ย้ำให้เชื่อฟัง หากไม่เชื่อฟังพระบัญญัติพระเป็นเจ้าจะลงโทษ

หลังจากนั้นได้เดินทางไปถึงลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ได้ต่อสู้กับชาวคานาอันซึ่งเป็นเจ้าของถิ่นเดิมจนได้ชัยชนะ จากนั้นพากันตั้งรกราก ณ ที่แห่งนั้น ซึ่งยังไม่ทันถึงแผ่นดินแห่งสัญญาหรือปาเลสไตน์ ท่านได้เดินทางถึง ณ บริเวณเขานาโบ และได้สิ้นชีวิต รวมเวลาเดินทาง ๔๐ ปี รวมอายุได้ ๑๒๐ ปี

สัญลักษณ์ของศาสนา

เครื่องหมายเดิมคือ ราวเทียนหรือกิ่งเทียน ๗ กิ่ง แต่ปัจจุบันใช้รูปสามเหลี่ยมซ้อนกัน ๒ รูปเป็นดาว ๖ แฉก ซึ่งเป็นเครื่องหมายประจำของกษัตริย์ดาวิด และเป็นเครื่องหมายในแผ่นดินของอิสราเอลด้วย

สัญลักษณ์ยิวเดิม

สัญลักษณ์ดาวิด

ธงชาติอิสราเอล

ประเภทของศาสนา

ศาสนายิว เป็นศาสนาประเภทเอกเทวนิยม นับถือพระเป็นเจ้าพระองค์เดียว คือ พระยะโฮวาห์

นิกายของศาสนา

◆ **นิกายยิวออร์ทอดอกซ์** มาจากคำว่า Orthos ในภาษากรีก แปลว่า สัจธรรมหรือความเที่ยงตรง และคำว่า Doxa แปลว่า ความศรัทธา หมายความว่า ความเชื่อถือตามพระบัญญัติอันแท้ในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งเป็นลัทธิเคร่งครัดที่ยึดถือมาตั้งแต่การเกิดศาสนาในแผ่นดินปาเลสไตน์

นิกายยิวออร์ทอดอกซ์ ในประเทศอิสราเอล

◆ **นิกายปฏิรูป** เรียกตามชื่อกลุ่มเดิมว่า ชาดูลูส คือ กลุ่มที่แตกแขนงออกมาจากกลุ่มเดิม มักเป็นกลุ่มปัญญาชนสมัยใหม่ เรียกว่า ศาสนายิวปฏิรูป คือ ละเลยพิธีกรรมแบบโบราณ และยอมรับเอาวันสะบาโต แปลว่า หยุดพัก จากวันเสาร์ (แบบยิวดั้งเดิม) มาเป็นวันอาทิตย์ (แบบศาสนาคริสต์ปัจจุบัน)

◆ **นิกายอนุรักษนิยม** เรียกตามชื่อกลุ่มเดิมว่า ฟาริซี ซึ่งพยายามยึดมั่นในลัทธิและจารีตโบราณ และยึดมั่นคำสอนแบบจารีตโบราณมากกว่าคำสอนที่จารึกในคัมภีร์ เป็นกลุ่มของยิวที่เคร่งครัดในศาสนาและได้กลายเป็นรากฐานของศาสนายูดาห์ยุครับไ

รับไ หมายถึงผู้สอนศาสนาของศาสนายิว

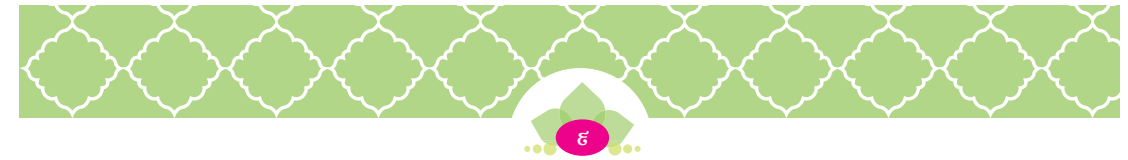
◆ **นิกายบูรณปฏิสังขรณ์** เป็นชื่อกลุ่มที่นับถือศาสนาโดยแยกตัวออกจากกลุ่มอนุรักษนิยม เป็นกลุ่มที่นิยมแนวปฏิบัตินิยมและธรรมเนียม ซึ่งถือพรตเคร่งครัด ปฏิบัติตนโดดเดี่ยว ไม่สมรสมีครอบครัว ไม่นิยมการทำพิธีกรรมทำโรงสวด

หลักคำสอนของศาสนา

หลักคำสอนสำคัญในศาสนายิวว่าด้วยการสร้างโลกและสรรพสัตว์ โดยในวันแรกทรงสร้างแสงสว่างในกลางวันและความมืดในกลางคืน ในวันที่สองทรงสร้างฟากฟ้าและอากาศ ในวันที่สามทรงสร้างแผ่นดินและพืชพันธุ์ธัญญาหาร ในวันที่สี่ทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ในวันที่ห้าทรงสร้างสรรพสัตว์ และในวันที่หกทรงสร้างมนุษย์ ส่วนวันที่เจ็ดทรงว่างเว้นไว้ ไม่ทรงสร้างสิ่งใด เรียกว่า “วันสะบาโต” ตรงกับวันเสาร์ตามความเชื่อดั้งเดิมของศาสนายิว (ศาสนาคริสต์นับเอาวันอาทิตย์)

นอกจากนี้ยังมีคำสอนสำคัญที่เกี่ยวกับความเชื่อเรื่องดวงวิญญาณ ซึ่งมีความเชื่อว่าเมื่อบุคคลได้ตายไปแล้วและได้รับคำพิพากษาในวันสิ้นโลก ผู้ทำดีจะได้รับรางวัลคือ การไปสู่สวรรค์และอยู่กับพระเป็นเจ้า ส่วนผู้กระทำชั่วจะได้รับคำพิพากษาให้ไปลงนรก

คำสอนหลักอาจแบ่งออกเป็นคำสอนสำคัญทั่วไปและคำสอนที่เป็นพระบัญญัติ ๑๐ ประการ ดังที่ศาสตราจารย์เสฐียร พันธงชัย ได้ประมวลไว้ โดยสรุปมีดังนี้

- ๑ อย่ามีพระเป็นเจ้าอื่นใดนอกเหนือเรา (พระยะโฮวาห์)
- ๒ อย่าทำรูปเคารพสำหรับตัว ซึ่งมีอยู่ในอากาศเบื้องบน อยู่ใต้น้ำ ใต้แผ่นดินหรือบนแผ่นดิน หรือในน้ำใต้แผ่นดิน
- ๓ อย่าออกพระนามพระเป็นเจ้า (พระยะโฮวาห์) อย่างไม่สมควร มิเช่นนั้นพระเป็นเจ้าจะทรงถือว่าผู้กล่าวมีโทษ
- ๔ จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ให้ถือว่าวันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์ (วันเสาร์)
- ๕ จงนับถือบิดามารดา เพื่อเจ้าจะได้มีอายุยืนนานบนแผ่นดินซึ่งพระยะโฮวาห์เจ้าประทานไว้ให้แก่เจ้า (ผู้นับถือให้เกียรติจะมีอายุยืนนานโดยการประทานพรจากพระเป็นเจ้า)
- ๖ อย่าฆ่าคน
- ๗ อย่าล่วงประเวณีผู้อื่น
- ๘ อย่าลักทรัพย์
- ๙ อย่าเป็นพยานเท็จต่อเพื่อนบ้าน
- ๑๐ อย่าโลภเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสชายหญิง หรือตัวโคตัวลาของเขา หรือสิ่งใดที่เป็นของเพื่อนบ้าน

วิธีปฏิบัติในศาสนา

ในศาสนายิวหรือศาสนายูดาห์มีวิธีปฏิบัติหลัก ๆ อยู่ในบทบัญญัติ ๖๑๓ ประการ ซึ่งแบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ “บัญญัติเชิงบวก” ซึ่งเป็นบทบัญญัติหรือข้อปฏิบัติให้กระทำการ มี ๒๔๘ ประการ ซึ่งเป็นจำนวนที่กำหนดให้เท่ากับจำนวนกระดูกและอวัยวะหลักในร่างกายมนุษย์ และ “บัญญัติเชิงลบ” ซึ่งเป็นบทบัญญัติหรือข้อปฏิบัติให้ละเว้นจากการกระทำ มี ๓๖๕ ประการ ซึ่งตรงกับจำนวนวันในปีสุริยคติ

ในบทบัญญัติจำนวนมากนี้ บางข้อปฏิบัติตามได้เฉพาะที่วิหารในเยรูซาเล็มเท่านั้น บางข้อปฏิบัติตามได้เฉพาะภายในดินแดนอิสราเอล บางข้อใช้ได้กับชาวยิวบางกลุ่ม และบางข้อปฏิบัติเฉพาะโดยผู้ชายหรือผู้หญิง โดยแบ่งเป็นหมวด ๆ ดังตัวอย่างเช่น

หมวดอพยพ เช่น ห้ามรับประทานเนื้อปลาคาติบหรือตัม ห้ามรับประทานของผสมที่มีชาเมตซ์ (อาหารที่มีสารทำให้ขึ้นฟู) ตลอด ๗ วันของเทศกาลปัสกา ห้ามเดินออกนอกเขตเมืองในวันสะบาโต ไม่ดูหมิ่นหรือทำร้ายผู้กลับใจด้วยคำพูด ไม่พูดหมิ่นประมาท อย่าข่มเหงผู้ที่อ่อนแอ

หมวดเลวีนิตคือความบริสุทธิ์ เช่น ปฏิบัติตามขั้นตอนการถวายเครื่องเผาบูชาตามที่กำหนดไว้ในธรรมบัญญัติ ห้ามเมาน้ำผึ้งหรือยีสต์บนแท่นบูชา ห้ามรับประทานไขมันสัตว์บางชนิด ทุกคนต้องนำเครื่องบูชาล้างบาป (ในวิหาร) มาถวายเพื่อไถ่บาปของตน

หมวดกัณดารวิถี เช่น อย่าทำตามใจชอบหรือตามตาเห็น อย่าปล่อยให้วิหารไม่มีใครเฝ้า คนไม่บริสุทธิ์ไม่ควรเข้าไปในวิหาร อย่าผิดคำสาบานหรือคำปฏิญาณ อย่าฆ่าฆาตกรก่อนที่เขาจะขึ้นศาล ไม่ยอมรับเงินชดเชยเพื่อชดใช้ความผิดของฆาตกร

คัมภีร์ทางศาสนา

คัมภีร์หลักของศาสนายิวมี ๓ คัมภีร์ คือ

◆ **คัมภีร์ทานัค** กล่าวถึง พระยะโฮวาห์เป็นผู้พิพากษาโลก นอกนั้นยังบรรจุบทสรรเสริญพระเจ้าพร้อมด้วยสุภาษิตอันเป็นคำสอน เช่น สอนไม่ให้กีดกันความดีจากคนที่ควรแก่ความดี

◆ **คัมภีร์โทราห์** หมายถึง คัมภีร์ ๕ เล่มแรกของคัมภีร์ทานัค แบ่งออกเป็น ๒ รูปแบบ ดังนี้

(๑) บทบัญญัติที่เขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

(๒) บทบัญญัติที่ท่องจำกันมาด้วยปากเปล่า

◆ **คัมภีร์ทัลมุด** ได้แต่งขึ้นประมาณ ค.ศ. ๓๙๐-๕๒๐ คัมภีร์นี้เป็นชุดคำอธิบายต่าง ๆ ของคัมภีร์โทราห์ ถือเป็นคัมภีร์ที่มีอิทธิพลมากต่อแนวปฏิบัติของผู้นับถือศาสนายิว

ทั้งคัมภีร์ทานัคและคัมภีร์โทราห์ได้มีการจดจารึกขึ้นตั้งแต่สมัยของโมเสสและสมัยต่อจากนั้นเรื่อยมา กว่าจะรวบรวมได้สมบูรณ์ครบอย่างปัจจุบันก็ล่วงมาถึงสมัยพระเยซู ส่วนคัมภีร์ทัลมุดเดิมถ่ายทอดกันมาด้วยปากเปล่า ภายหลังจึงได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรขึ้น

พิธีกรรมทางศาสนา

ในศาสนายิวมีพิธีกรรมที่สำคัญ ดังนี้

◆ **วันชับบัต** คือ วันที่เจ็ดของสัปดาห์ ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ห้ามทำกิจกรรมใดๆ ทุกอย่าง ยกเว้นทำกิจกรรมที่เป็นกุศล เช่น การสวดมนต์อธิษฐานภาวนา การอ่านพระคัมภีร์ และขอบคุณพระเจ้า

◆ **พิธีเพสัค** เป็นพิธีกรรมที่เกิดในสมัยโมเสสเมื่อคืนวันก่อนที่โมเสสจะพาพวกยิวอพยพจากอียิปต์ พระเป็นเจ้าทรงสั่งให้พวกยิวฆ่าแกะและทำเป็นอาหารรับประทานกับขนมปังที่ไม่มีเชื้อยีสต์ และต้องรับประทานให้หมดวันเดียว แล้วให้ทูปหม้อไหและเครื่องครัวทั้งหมดแล้วให้เอาเลือดแกะป้ายไว้ที่หน้าประตู เพราะในเวลากลางคืนพระเจ้าจะส่งทูตมรณะมาฆ่าทุกคนที่ไม่ใช่ยิว ถ้าประตูหน้าของใครมีเลือดแกะทาสีอยู่ทูตมรณะจะข้ามไป จึงเรียกว่า “เพสัค ” แปลว่า “ข้ามไป” ชาวยิวฉลองวันนี้ด้วยการเลี้ยงใหญ่ และอธิษฐานขอบคุณพระเจ้า พิธีนี้ใช้เวลา ๘ วัน ในวันสุดท้ายมีการฉลองใหญ่และทุกคนก็ร้องขึ้นพร้อมกันว่า “ปีนี้พบกันที่เยรูซาเล็ม”

เหตุการณ์อันเป็นที่มาของพิธีเพสัค

การเลี้ยงฉลองในพิธีเซเดอร์

◆ **พิธีเซเดอร์** เป็นพิธีในครอบครัวที่สำคัญที่สุดในศาสนายิว กระทำในคืนแรก และคืนที่สองของพิธีเพสัค เพื่อระลึกถึงวันที่พวกยิวอพยพจากอียิปต์ มีการรับประทานอาหารมื้อพิเศษเลี้ยงฉลองในงานรื่นเริงด้วย “คิตดุช” แล้วอวยพรด้วยการราดเหล้าไวน์บนขนมปัง หลังจากนั้นบิดามารดามักจะอวยพรให้กับเด็กๆ

◆ **วันแห่งการสำนึกผิด** หรือเรียกว่าวัน “ยมคิปปูร์” (Yom Kippur) ถือเป็นพิธีกรรมที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของชาวยิว จะเริ่มตั้งแต่ตอนเย็นของวันที่ ๑๐ ในเดือนทิชเร (เดือนยิว) วิธีปฏิบัติเมื่อวันนี้มาถึงคือ งดรับประทานอาหารและน้ำดื่มตลอด ๒๔ ชั่วโมง (ตอนเย็นจนถึงรุ่งเช้าอีก วันหนึ่ง) แต่การงดรับประทานอาหารนั้นจะใช้กับผู้ใหญ่เท่านั้น เนื่องจากเป็นวันที่พระเจ้าจะตัดสินชะตาของมนุษย์ว่าใครจะได้รับสิ่งดีหรือร้าย ซึ่งมาจากผลของการกระทำของแต่ละคน เป็นวันสุดท้ายที่จะมีโอกาสวิงวอนต่อพระเป็นเจ้าเพื่อให้พระองค์ให้อภัย จึงมีการเรียกวันนี้ว่าวันแห่งการให้อภัยอีกด้วย

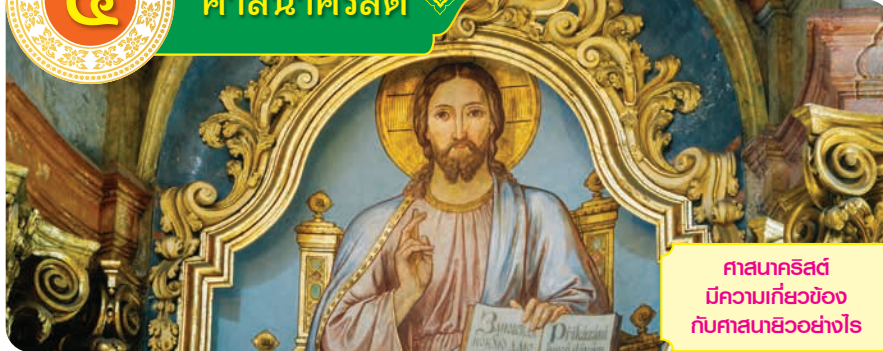
นอกจากพิธีดังกล่าวแล้ว ยังมีพิธีอื่นๆ อีกมาก เช่น พิธีฉลองปีใหม่ พิธีฉลองพืชผลในฤดูเก็บเกี่ยว

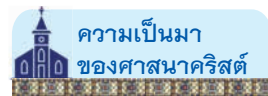
การประกอบพิธีวันแห่งการสำนึกผิด

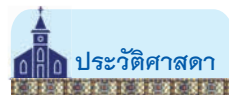
ศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์
มีความเกี่ยวข้องกับศาสนาฮิวอย่างใกล้ชิด

ศาสนาคริสต์ กำเนิด ณ เมืองเยรูซาเล็มในอิสราเอล เป็นศาสนาประเภทเอกเทวนิยม คือนับถือพระเป็นเจ้าพระองค์เดียว เป็นศาสนาที่พัฒนามาจากศาสนาฮิวหรือยูดาห์ ผู้ก่อตั้งคือ พระเยซูหรือพระคริสต์ มีคำอธิบายที่บ่งบอกถึงความเป็นศาสนาคริสต์ว่า “ศาสนาแห่งความรักของพระเป็นเจ้า ศาสนาแห่งความรักของมนุษย์อันพระเยซูคริสต์ (พระเยซู) ทรงเป็นผู้นำมาเผยแผ่แก่โลก” ศาสนาคริสต์ในปีที่หนึ่งหรือคริสต์ศตวรรษที่หนึ่ง ตรงกับพุทธศักราช ๕๔๓

พระเยซูประสูติวันที่ ๒๕ ธันวาคม ตรงกับสมัยจักรพรรดิออกุสตุส ซีซาร์ ผู้ครองอาณาจักรโรมัน ตามตำนาน เมื่อพระนางมารีย์ได้รับหมั้นโจเซฟ แต่ยังไม่ทันได้เข้าพิธีวิวาห์ พระนางได้ตั้งครรภ์ ทำให้โจเซฟเกือบจะถอนหมั้นแต่ทูตสวรรค์ได้มาเข้าฝัน และบอกให้รับพระนางมารีย์ไว้เป็นภรรยาเพราะวิญญูณานิรมลมาปฏิบัติในพระครรภ์ และเมื่อคลอดบุตรชาย จงขนานนามท่านว่า “เยซู”

การประสูติของพระเยซู

เมื่อยังพระเยาว์ พระเยซูทรงเป็นเด็กที่ฉลาด ทรงสนใจในปัญหาทางศีลธรรมอันเป็นคำสอนในศาสนาเดิมคือศาสนาฮิวหรือยูดาห์ ได้เคยถามปัญหากับนักบวชทางศาสนาในกรุงเยรูซาเล็ม อีกทั้งทรงศึกษาด้านประวัติศาสตร์ บทกวี และบทบัญญัติของศาสนาฮิวอย่างแตกฉาน

เมื่อพระเยซูอายุได้ประมาณ ๓๐ ปี ได้พบกับนักบุญโยฮันหรือจอห์น และได้รับศีลจุ่ม (Baptism) จากท่านในแม่น้ำจอร์แดน หลังจากนั้นจึงได้เริ่มเผยแผ่คำสอนโดยเสด็จไปประทับสั่งสอน ณ สถานที่ต่างๆ ส่วนมากจะเดินทางไปสอนที่กาลิลี ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของปาเลสไตน์ แถบเมืองนาซาเรธ โดยมีสาวก ๑๒ คน เป็นผู้ติดตามรับใช้ ซึ่งไม่นานจำนวนศาสนิกชนผู้เลื่อมใสก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ พระองค์ทรงยืนยันในการประกาศธรรมโดยมุ่งให้คนทุกชนชั้นมีความหวังในคำสอนของพระเป็นเจ้า จะไม่ทรงลบล้างบัญญัติ ๑๐ ประการในศาสนาเดิมแต่จะเพิ่มเติมศีลบางข้อให้สมบูรณ์ เช่น การตอบโต้แบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน ปรับเปลี่ยนเป็นการนำเอาความดีมาเพื่อเอาชนะความชั่ว การให้อภัย ให้ความรักแก่กระทั้งศัตรู และวลีคำสอนที่ว่า **“ถ้าผู้ใดตบแก้มขวา จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย”** ซึ่งคำสอนต่างๆ ทำให้ผู้คนเชื่อมั่นว่าพระองค์คือ พระเป็นเจ้ามาโปรด

การเผยแผ่คำสอนของพระองค์ ทำให้นักบวชฮิวเริ่มไม่พอใจ เพราะพระองค์ทรงประณามนักบวชบางพวกที่ประพฤตินอกกฎนอกทาง ตามข้อวิเคราะห้ของศาสตราจารย์เสฐียร พันธงษ์ กล่าวถึงสาเหตุสำคัญ ๒ ประการ ได้แก่

- (๑) ชาวโรมันผู้มีอำนาจที่ปกครองฮิวในขณะนั้นไม่พอใจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
- (๒) นักพรตฮิวพากันรื้อยาความดีของพระเยซู และเกรงว่าท่านจะชิงเอาสาวกผู้นับถือศาสนาเดิมไป

ระยะเวลาเพียง ๓ ปีของการเผยแผ่ พระเยซูจึงถูกพวกนักบวชฮิวร่วมกับสาวกคนหนึ่ง ที่ทรยศพระองค์ จับตัวท่านส่งให้เจ้าหน้าที่ฮิวสอบสวนฐานปลุกปั่นประชาชน และส่งให้แก่ฝ่ายปกครองโรมัน และถูกสั่งลงโทษตามความประสงค์ของชาวฮิว ให้ประหารชีวิตด้วยการตรึงกางเขน ฐานอาชญากรรมที่แท้จริงว่าเป็นพระผู้มาโปรด ก่อนหน้าที่พระองค์จะถูกจับโดยทหารโรมันนั้น พระองค์ได้ร่วมรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายกับศิษย์ทั้ง ๑๒ คน ซึ่งเป็นวันที่ชาวฮิวจัดให้มีพิธีรับประทานเลี้ยง

ภาพวาดอาหารมื้อสุดท้าย

โดยใช้ขนมปังไม่ใส่เชื้อยีสต์ เรียกกันว่า พิธีปัสคา
ทรงคาดการณ์และทรงรูล่วงหน้าว่าจะเป็นอาหารมื่อ
สุดท้ายสำหรับพระองค์ และเป็นไปตามนั้น

คริสต์ศาสนิกชนเชื่อว่าการสิ้นชีพของพระเยซู
เพราะการถูกตรึงกางเขนนั้น เป็นการ “ไถ่บาป” ให้แก่
มนุษย์ทั้งมวล และยังเชื่อว่าพระองค์ได้ฟื้นคืนชีพ
ในวันที่ ๓ และอีก ๔๐ วัน พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์
รวมอายุของพระเยซู ๓๓ ปี (บางแห่งว่า ๓๒ ปี)

ศาสนาคริสต์ได้รับการเผยแพร่โดยศิษย์คน
สำคัญคือ เปาโล หรือปอล หรือ Saint Paul และเผยแพร่
ไปอย่างกว้างขวางในแถบดินแดนกรีกและโรมัน

ภาพวาดพระเยซูถูกตรึงกางเขน

สัญลักษณ์ของศาสนา

สัญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ คือ ไม่กางเขน

ประเภทของศาสนา

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประเภท “เอกเทวนิยม” คือ นับถือพระเป็นเจ้าพระองค์เดียว
คือพระยะโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างและปกครองสากลโลก ประทานพระบุตร (พระเยซู) ให้ถือกำเนิด
ในเมืองมนุษย์

นิกายของศาสนา

นิกายในศาสนาคริสต์มีกำเนิดและพัฒนาการคล้ายกับศาสนาสำคัญอื่นๆ และมีลักษณะ
เฉพาะต่างกันไป แต่มีนิกายสำคัญ ๓ นิกาย ได้แก่

๑

นิกายโรมันคาทอลิก
(Roman Catholic)

มีศูนย์กลาง ณ นคร
รัฐวาติกัน สาธารณรัฐอิตาลี
มีสมเด็จพระสันตะปาปา
เป็นประมุขสูงสุด

๒

นิกายออร์ทอดอกซ์
(Eastern Orthodox Church)

เป็นนิกายที่แยกตัว
ออกไปไม่ขึ้นกับสมเด็จพระ
สันตะปาปา มีผู้นับถืออยู่ใน
กลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก
เช่น สาธารณรัฐเฮลเลนิก
(กรีซ) สาธารณรัฐบัลแกเรีย
สหพันธรัฐรัสเซีย เป็นต้น

๓

นิกายโปรเตสแตนต์
(Protestantism)

ตามคำศัพท์แปลว่า
“ผู้ตัดค่าน” ตั้งขึ้นโดย “มาร์ติน
ลูเธอร์” (พ.ศ. ๒๐๒๖-๒๐๘๙)
ซึ่งเป็นชาวเยอรมัน และได้
แบ่งเป็นนิกายย่อยอีกหลาย
นิกาย มีผู้นับถือในแถบยุโรป
สหรัฐอเมริกา และกระจายอยู่
ตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก

หลักคำสอนของศาสนา

ในศาสนาคริสต์มีคำสอนสำคัญหลายประการ ดังตัวอย่างเช่น

◆ **คำสอนเรื่องคติความเชื่อต่อพระเป็นเจ้า** ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประเภท
เอกเทวนิยม คือ เชื่อพระเป็นเจ้าพระองค์เดียว จึงมีคติความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจอันสูงสุดที่มีอยู่เหนือ
มนุษย์นั่นคือ อำนาจในพระเป็นเจ้า การเริ่มต้นเป็นชาวคริสต์ คือการเริ่มจากศรัทธาหรือความเชื่อใน
พระเป็นเจ้า เพราะพระเป็นเจ้าคือความจริงสูงสุดหนึ่งเดียวในโลก ทรงเป็นต้นกำเนิดของสรรพสิ่ง

◆ **คำสอนเรื่องบาปกำเนิด** พระเป็นเจ้าซึ่งมีอยู่พระองค์เดียวได้สร้างโลกขึ้น ทำให้มีกลางวัน
กลางคืน ได้สร้างชายและหญิงคู่หนึ่ง คือ อาดัมกับอีฟ (บ้างเรียกว่า อีวา) ให้คนคู่นี้อยู่อย่างมีความสุข
แต่ต่อมามนุษย์ได้ทำผิดกฎที่พระเป็นเจ้าตั้งไว้ คือ ไปกินผลไม้ต้องห้าม พระเป็นเจ้าจึงขับให้
อาดัมกับอีฟออกจากสวนทั้งคู่ ทำให้ต้องมาหากินด้วยความลำบาก ความผิดหรือบาปที่มนุษย์คู่นี้
ทำขึ้นจึงตกทอดมาถึงมนุษย์ทุกคนด้วย บาปนี้เรียกว่า บาปกำเนิด (Original Sin)